

Sygn. akt I C 244/18 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Makaruk

Protokolant – Jadwiga Styła

po rozpoznaniu na rozprawie w postępowaniu uproszczonym w dniu 28 czerwca 2018 r. w Zambrowie

sprawy z powództwa G. C., A. Z. i A. G. wspólników (...) A. Z., A. G., (...) z T.

przeciwko M. T.

o zapłatę 2.166,63 zł

I. Zasądza od pozwanego M. T. solidarnie na rzecz powodów G. C., A. Z. i A. G. wspólników (...) A. Z., A. G., (...) z T. kwotę 2.166,63 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt sześć i 63/100) złotych z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. T. solidarnie na rzecz powodów G. C., A. Z. i A. G. wspólników (...) A. Z., A. G., (...) w T. kwotę 1.017 (jeden tysiąc siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 917 (dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. wyrokowi w punkcie I (pierwszym) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych.

Sygn. akt I C 244/18 „upr”

UZASADNIENIE

Powodowie G. C., A. Z. i A. G. wspólnicy (...) A. Z., A. G., (...) w T. w dniu 04 kwietnia 2018 r. wnieśli do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. T. o zapłatę kwoty 2.166,63 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Uzasadniając żądanie podali, że w dniu 18 maja 2017 r. pozwany jako konsument zawarł z (...) z siedzibą w T. umowę pożyczki. Należności wynikające z umowy miały być spłacane zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy pożyczki w 12 miesięcznych ratach płatnych do 30 dnia każdego miesiąca. W dniu 19 maja 2017 r. wierzytelność z tytułu ww. umowy pożyczki została przeniesiona na rzecz (...) „ (...) „ s. c. (...), A. Z. i A. G., a następnie w dniu 03 czerwca 2017 r. na rzecz A. H.. Powodowie nabyli powierniczo dochodzoną wierzytelność na mocy umowy powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 05 lutego 2018 r. Strona powodowa wskazała, że pozwany zgodnie z § 8 umowy pożyczki zobowiązany jest do zapłaty odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 kc. Z uwagi na brak terminowej zapłaty dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki pismem z dnia 19 lutego 2018 r. złożone zostało oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Wypowiedzenie zostało odebrane przez powoda w dniu 26 lutego 2018 r., a w konsekwencji kwota pożyczki stała się wymagalna w dniu 06 marca 2018 r., tj. w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczki. Do dnia wniesienia pozwu w sprawie pozwany dokonał 3 częściowych

wpłat na poczet należności z tytułu ww. umowy pożyczki tj. w łącznej kwocie 1.084 zł, które zaksięgowano zgodnie z § 3 ust. 5 i § 8 ust. 4 umowy pożyczki, tj. kwotę 11,47 na poczet odsetek za opóźnienie liczonych od niespłaconych w terminie rat pożyczki, kwotę 99,75 zł na poczet oprocentowania, kwotę 972,78 zł na poczet kapitału pożyczki. Należność dochodzona pozwem w kwocie 2.166,63 zł stanowi sumę wymagalnych i niespłaconych należności: kwota 2.047,22 zł z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 65,39 zł z tytułu niespłaconych odsetek kapitałowych, skapitalizowanych na ostatni dzień obowiązywania umowy pożyczki, kwota 31,25 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych za opóźnienie od niespłaconych w terminie rat pożyczki, kwota 22,77 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie od niespłaconego kapitału pożyczki, liczonych od dnia wymagalności całej pożyczki tj. dnia 06 marca 2018 r. do dnia 03 kwietnia 2018 r.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2018 r. w sprawie VI Nc-e 585463/18 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie na podstawie art. 505³³ kpc przekazał rozpoznanie sprawy Sadowi Rejonowemu w Zambrowie.

Pozwany M. T. uznał powództwo do kwoty 1.200 zł, a w pozostałym zakresie wniósł o jego oddalenie, podnosząc, iż powinien zwrócić jedynie kwotę pożyczki w wysokości 2.000 zł wraz z odsetkami, jednakże bez żadnej prowizji. Pozwany potwierdził, że zawarł w dniu 18 maja 2017 r. umowę pożyczki załączoną do pozwu. Potwierdził również kwotę pożyczki, którą spłacił. M. T. przyznał, iż nie czytał dokładnie umowy. Początkowo zwracał raty pożyczki do siedziby pożyczkodawcy w Ł., która została zamknięta albo przeniesiona. Potem nie dokonywał już spłat należności, bo jak stwierdził, zgubił umowę, w której podany był numer konta do spłat. Jak przyznał jego ogólne zadłużenie u różnych podmiotów wynosi ok. 120.000 zł.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 18 maja 2017 r. M. T. jako konsument zawarł z (...) z siedzibą w T. umowę pożyczki. Przedmiotem umowy było udzielenie jemu pożyczki gotówkowej w kwocie 3.020 zł na okres od dnia 18 maja 2017 r. do dnia 30 maja 2018 r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 3.196,24 zł i stanowiła sumę całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.000 zł, a oprocentowanie stanowiło dwukrotność odsetek ustawowych uregulowanych w art. 359 § 2 kc, przy czym ich jednokrotność jest równa sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych (§ 5 ust. 1 umowy pożyczki). Oprocentowanie kapitału pożyczki w dniu podpisania umowy pożyczki wynosiło 10 % w stosunku rocznym. Należności wynikające z umowy pożyczki miały być spłacane przez M. T. zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy pożyczki w 12 miesięcznych ratach płatnych do 30 dnia każdego miesiąca. Z § 8 pkt 1 umowy pożyczki wynika, że niespłacenie raty pożyczki w całości lub w części w ustalonym terminie powoduje uznanie niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane. Od kwoty niespłaconego w terminie zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie według zmiennej stopy procentowej stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 kc, przy czym ich jednokrotność jest równa sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Zmiana oprocentowania zadłużenia przeterminowanego może nastąpić tylko w przypadku zmiany wysokości stopy referencyjnej NBP (§ 8 pkt 1 i 2 umowy pożyczki).

Pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę w formie pisemnej z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niespłacenia przez pożyczkobiorcę dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki (§ 9 umowy). Z uwagi na brak terminowej zapłaty dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki, na podstawie § 9 umowy pożyczki, pismem z dnia 19 lutego 2018 r. złożone M. T. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki. Wypowiedzenie zostało odebrane przez M. T. w dniu 26 lutego 2018 r.

Zgodnie z § 9 ust. 2 i 4 oraz § 8 ust. 2 umowy pożyczki, M. T. zobowiązany jest do zapłaty odsetek umownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 kc, przy czym ich jednokrotność jest równa sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych liczonych od dnia wymagalności całej kwoty pożyczki do dnia zapłaty.

Całkowity koszt pożyczki wyniósł 1.196,24 zł i stanowił sumę kwoty prowizji w wysokości 1.020 zł oraz kwoty odsetek należnych za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 176,24 zł. Pozaodsetkowe koszty udzielonej pożyczki nie były wyższe od całkowitej kwoty kredytu.

Dotychczas M. T. dokonał 3 częściowych wpłat na poczet należności z tytułu ww. umowy pożyczki tj. w łącznej kwocie 1.084 zł, które zaksięgowano zgodnie z § 3 ust. 5 i § 8 ust. 4 umowy pożyczki, tj. kwotę 11,47 na poczet odsetek za opóźnienie liczonych od niespłaconych w terminie rat pożyczki, kwotę 99,75 zł na poczet oprocentowania, kwotę 972,78 zł na poczet kapitału pożyczki.

Na dochodzoną pozwem kwotę 2.166,63 składa się: kwota 2.047,22 zł z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 65,39 zł z tytułu niespłaconych odsetek kapitałowych, skapitalizowanych na ostatni dzień obowiązywania umowy pożyczki, kwota 31,25 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych za opóźnienie od niespłaconych w terminie rat pożyczki, kwota 22,77 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie od niespłaconego kapitału pożyczki, liczonych od dnia wymagalności całej pożyczki tj. dnia 06 marca 2018 r. do dnia 03 kwietnia 2018 r.

W dniu 19 maja 2017 r. pomiędzy (...) z siedzibą w T. a A. Z., A. G., G. C. prowadzącymi działalność gospodarczą w formie (...) pod firmą (...), A. G., (...) z siedzibą w T. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na mocy której wierzytelność z tytułu ww. umowy pożyczki została przeniesiona na wspólników spółki cywilnej.

Umową z 3 czerwca 2017 r. A. Z., A. G., G. C. prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), A. G., (...) z siedzibą w T. przenieśli wierzytelność z tytułu pożyczki gotówkowej udzielonej M. T. w dniu 18 maja 2017 r. na A. H..

Z kolei na podstawie umowy powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 5 lutego 2018 r. A. H. przelała wszystkie przysługujące jej prawa z umowy pożyczki z 18 maja 2017 r. na G. C., A. Z. i A. G. wspólników (...) A. Z., A. G., (...) z siedzibą w T.

Ogólne zadłużenie M. T. wobec różnych podmiotów wynosi ok. 120.000 zł.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o: umowę spółki (k. 21), umowę pożyczki (k. 22-24), umowę przelewu z załącznikami (k. 25-29), umowę przeniesienia prawa majątkowego z załącznikami (k. 30-32), umowę powierniczego przelewu wierzytelności z załącznikami (k. 33-35), wezwanie do zapłaty (k. 36), wypowiedzenie umowy z dowodem doręczenia (k. 36-37).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Roszczenie powodów znajduje oparcie w art. 720 kodeksu cywilnego oraz w przepisach ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym w myśl ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Z kolei z przepisu art. 5 pkt 8 ustawy wynika, że całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta stanowi sumę całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu.

W myśl zaś art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i takiej samej jakości. Zgodnie z art. 353 kc strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

W odniesieniu do niniejszej sprawy zawarcie przez pozwanego M. T. umowy pożyczki było niewątpliwe i niekwestionowane przez samego pozwanego. Nie budziło również wątpliwości, iż pozwanemu zostały przekazane do dyspozycji środki w wysokości określonej w umowie tj. 2.000 zł, a 1.020 zł stanowiła prowizja – kredytowane koszty kredytu. Okoliczności powyższe potwierdza zwłaszcza umowa pożyczki dołączona do pozwu. Z treści tej umowy wynika ponadto, że pozwany zobowiązał się spłacić zobowiązanie względem pożyczkodawcy w 12 miesięcznych ratach. Z umowy pożyczki wynikało wprost, że kapitał pożyczki jest oprocentowany według zmiennej stopy procentowej stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych uregulowanych w art. 359 § 2 kc, przy czym ich jednokrotność jest równa sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych. W przypadku niespłacenia raty pożyczki w całości lub w części w ustalonym terminie niespłacona kwota uznawana jest za zadłużenie przeterminowane. W przypadku braku spłaty pożyczkodawca uprawniony był do naliczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

Z treści pozwu oraz wyjaśnień pozwanego wynika, że pozwany dokonał spłaty pożyczki w części, tj. kwoty 1.084 zł, z czego kwota 11,47 zł została zaksięgowana na poczet odsetek za opóźnienie liczonych od niespłaconych w terminie rat pożyczki, kwota 99,75 zł na poczet oprocentowania, a kwota 972,78 zł na poczet kapitału pożyczki. Pozwany nie kwestionował wiarygodności przedłożonych dokumentów.

Pozwany podważał jedynie zasadność żądania prowizji od udzielonej pożyczki. Twierdził, że skoro pożyczył 2.000 zł, to taką kwotę, powiększoną o odsetki, powinien oddać. Zarzuty pozwanego nie zasługują na podzielenie. Wskazać należy, że umowa pożyczki jest umową odpłatną. Formą wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału są odsetki, ewentualnie także inne opłaty. Pozwany w żaden sposób nie wykazał też, aby przedmiotowej umowy nie zawarł w sposób dobrowolny – skoro strony uzgodniły warunki na jakich pozwany otrzyma pożyczkę, umowa ta wiąże je, chyba że jest sprzeczna z obowiązującymi przepisami. Taka sytuacja w niniejszej sprawie jednak nie zachodzi.

Pobrane przez pożyczkodawcę koszty udzielenia pożyczki nie przekraczają maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu, ustalonych przez ustawodawcę w art. 36 a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z ww. przepisem: Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu (art. 5 pkt 6a ustawy - pozaodsetkowe koszty kredytu - wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek),

K - całkowitą kwotę kredytu (art. 5 pkt 7 ustawy - całkowita kwota kredytu - maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, **suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt**),

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku (ust. 1 powołanego artykułu).

Pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu (ust. 2 powołanego artykułu).

Pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu (ust. 3 powołanego artykułu).

Stosując powyższy wzór do niniejszej sprawy, pozaodsetkowe koszty udzielonej pożyczki nie mogą przekroczyć sumy 25 % pożyczki oraz 30 % wartości pożyczki w skali roku. Zgodnie z powyższym dozwolone pozaodsetkowe koszty w niniejszej sprawie mogłyby wynosić 1.119,80 zł [$(2.000 \times 25\%) + (2.000 \times 377/365 \times 30\%) = 500 + 2.000 \times 1,033 \times 0,3 = 500 + 619,8 = 1.119,80$ zł]. Tym samym stwierdzić też należy, iż pozakodeksowe koszty pożyczki w całym okresie kredytowania (prowizja 1.020 zł) nie były wyższe od całkowitej kwoty pożyczki, która wynosiła 2.000 zł.

Ponieważ pozwany dotychczas uiścił 1.084 zł, do zapłaty pozostała mu kwota 2.166,63 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach stanowił art. 481 § 1 kc, w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzycielowi przysługują odsetki za okres opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Ponieważ strony w umowie określiły wysokość odsetek za opóźnienie (stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 kpc), które to ustalenie jest zgodne z art. 359 § 2¹ kc określającym wysokość odsetek maksymalnych, należało zasądzić na rzecz powodów odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

W tym miejscu wyjaśnić należy jeszcze, iż Sąd uznał za niewiarygodne głoślowne twierdzenia pozwanego, iż nie dokonał spłaty zobowiązania, bo zgubił umowę, w której podano numer konta do spłat. Za słusznością takiego stanowiska dodatkowo przemawia okoliczność, iż w piśmie wypowiadającym umowę pożyczki, które osobiście odebrał pozwany (k.36-37), również podany był numer konta do spłat.

O kosztach orzeczono w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 kpc. Na koszty procesu składała się opłata od pozwu 100 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powodów ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w wysokości 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 2 pkt 1 kpc.